

[Udenrigsministeren]

Hr. Ivar Nørgaard er ved at blive lidt monoton, synes jeg, i sit forsøg på at drage historien ind i dette berømte »nul traktatændringer«. Hr. Ivar Nørgaard henviser hele tiden til, hvad regeringen sagde omkring Milanomødet, hvor regeringen ganske rigtigt var modstander af, at der skulle indkaldes til en regeringskonference, og hvor vi gav udtryk for, at der ikke var behov for traktatændringer.

Men jeg er altså nødt til at fylde et sort hul ud i hr. Ivar Nørgaards historiske billede, et sort hul, der muligvis kan forsvares med, at hr. Ivar Nørgaard på det tidspunkt hyggede sig i New York – jeg håber, han hyggede sig. Jeg troede egentlig at have fyldt det hul ud for hr. Ivar Nørgaard, da vi for en uge siden havde debatten her, hvor jeg orienterede om, hvad der egentlig var sket i løbet af regeringskonferencen, hvor først den ene og så den anden af de nationer, der var gået imod traktatændringer, lod sig overbevise af andre om, at det var nødvendigt med traktatændringer. Det gjorde England, og det gjorde Frankrig. Efterhånden stod Danmark alene.

På et tidspunkt fremkom Danmark så med sine forslag til traktatændringer på områder, hvor det var i dansk interesse at påvirke udviklingen. Det skete efter en grundig drøftelse i markedsudvalget. Hr. Ivar Nørgaard var ikke til stede dér, men har åbenbart hygget sig så godt i New York, at han slet ikke har fulgt med i, hvad der skete herhjemme. På det tidspunkt var der ikke længere grundlag for at sige »nul traktatændringer«, som hr. Ivar Nørgaard så flot siger.

Jeg håber, at denne udfyldning af et sort hul i hr. Ivar Nørgaards historiske billede kan gøre, at vi kan blive fri for denne i og for sig fuldstændig uinteressante diskussion, for det er ikke historie, vi diskuterer nu. Det er den realitet, vi er stillet over for, og som vi skal tage stilling til.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Ja, et par dage hyggede jeg mig så meget, som det nu er muligt, når udenrigsministeren også er til stede, men ellers vil jeg sige, at jeg var i tæt kontakt med mine danske kolleger. Næsten hver dag var jeg i kontakt med hr. Svend Auken om, hvad der foregik i mar-

kedsudvalget. Nu ser jeg, at hr. Svend Auken ikke er til stede i salen i øjeblikket, men det er hr. Bjørn Westh, og jeg vil gerne bede om, at hr. Bjørn Westh vil forklare, hvordan den socialdemokratiske gruppe optrådte i markedsudvalget, mens jeg var i New York.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Først vil jeg sige, at jeg forstod på statsministeren, at man ikke skulle gå efter manden. Jeg synes egentlig ikke, statsministeren gjorde andet end at gå efter hr. Ivar Nørgaard og mindre efter hans synspunkter.

I markedsudvalget var det sådan, at udenrigsministeren gerne ville komme med en lang række flotte forslag til EF, og udenrigsministeren kaldte det det høje smørrebrød. Den socialdemokratiske gruppe i markedsudvalget sagde til udenrigsministeren: vi vil faktisk slet ikke anbefale, at man går ned med noget som helst. Det er på regeringens eget ansvar, og vi siger ikke ja til noget som helst. Hvis man kommer tilbage med noget, må det være det mindst mulige, det flade smørrebrød, og overhovedet ikke noget med hensyn til institutionerne og institutionernes indbyrdes forhold.

Formanden:

Da de samme bemærkninger faldt efter markedsudvalgsmødet, har jeg ladet dem passere som referat fra mødet.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil da gerne bekræfte, at vi lagde en lang række forslag frem, som vi gerne ville have placeret i regeringskonferencen, og efter en grundig drøftelse af disse forslag besluttede vi os for, at en del af dem ville vi ikke lægge frem, da vi havde fået det gode råd. Jeg kan også bekræfte rigtigheden af, som hr. Bjørn Westh siger, at regeringen lagde disse forslag frem på eget ansvar, thi det var oplægget fra regeringen.

Jeg må nok sige, at i hr. Ivar Nørgaards fravær har man ikke været tilstrækkelig tydelig i sine meldinger, og jeg må i dag have en klar fornemmelse af at være blevet lokket i en fælde.

(Kort bemærkning).